

POEZII ȘI BASME

de Mihai Eminescu

ilustrații de Smaranda Pîrlog

CUPRINS

Somnoroase păsărele	7
La steaua	8
Ce te legeni... ..	10
Fiind băiet păduri cutreieram	12
La mijloc de codru... ..	14
Lebăda	16
Dintre sute de catarge	18
Crăiasa din povești	20
Sara pe deal	22
Lacul	24
Revedere	26
Colinde, colinde!	29
Copii eram noi amândoi... ..	30
Luceafărul	33
Călin (file din poveste)	50
Scrisoarea III	56
Scrisoarea IV	62
Borta vântului	64
Făt-Frumos din lacrimă	69

Somnoroase păsărele...

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurile –
Noapte bună!

Doar izvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace;
Dorm și florile-n grădină –
Dormi în pace!

Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce –
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
Se ridică mândra lună,
Totu-i vis și armonie –
Noapte bună!

La steaua

La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre.

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie;
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem și nu e.

Ce te legeni...

— „Ce te legeni, codrule,
Fără ploaie, fără vânt,
Cu crengile la pământ?”
— „De ce nu m-aș legăna,
Dacă trece vremea mea!
Ziua scade, noaptea crește
Și frunzișul mi-l rărește.
Bate vântul frunza-n dungă –
Cântăreții mi-i alungă;
Bate vântul dintr-o parte –
Iarna-i ici, vara-i departe.
Și de ce să nu mă plec,
Dacă păsările trec!
Peste vârf de rămurele
Trec în stoluri rândunele
Ducând gândurile mele
Și norocul meu cu ele.
Și se duc pe rând pe rând,
Zarea lumii-ntunecând,
Și se duc ca clipele,
Scuturând aripele,
Și mă lasă pustiit,
Veștejit și amortit
Și cu doru-mi singurel,
De mă-ngân numai cu el!”

Fiind băiet păduri cutreieram

Fiind băiet păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă izvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam.
S-aud cum apa sună-ncetișor:
Un freamăt lin trecea din ram în ram
Și un miros venea adormitor.
Astfel ades eu nopți întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.

Răsare luna,-mi bate drept în față:
Un rai din basme văd printre pleoape,
Pe câmpi un val de argintie ceață,
Sclipiri pe cer, văpaie peste ape,
Un bucium cântă tainic cu dulceță,
Sunând din ce în ce tot mai aproape...
Pe frunze-uscate sau prin naltul ierbii,
Părea c-aud venind în cete cerbii.

(...)

Lebăda

Când printre valuri ce saltă
Pe baltă
În ritm ușor,
Lebăda albă cu-aripele-n vânturi
În cânturi
Se leagănă-n dor;

Aripele-i albe în apa cea caldă
Le scaldă,
Din ele bățând,
Și-apoi pe luciu, pe unda d-oglinde
Le-ntinde:
O barcă de vânt.

